

KEMAL MUJIČIĆ ARTNAM

Okvir za noćnu sliku**Pjesma o čekanju**

i proklet
i uklet je ovaj pijesak vremena.
ali ne radi se o tome.

»ja govorim« rekla je. oduševljena.
u podne. jučer. ptica.
a danas, šutljivi, vadili smo grobnice
i odlučili da više nećemo umirati.
ali ne radi se o tome.

trebali bi srušiti sve zakone:
duhovnike pozatvarati u same njih,
a ove druge pustiti na slobodu.
neka pate.
i greda od cedra još bi trebalo
i neshvatljivog još bi
i čudesnog.
ali ne radi se o tome.

uvijek i u svemu može se pronaći ljubav.
i tamo gdje ptica ključa pijesak,
i tamo gdje se oceani mrijeste.
i tamo gdje je kretanje.
u svemu je ljubav.
i u svemu borba.
ali ne radi se o tome.

**Strijeljanje
ili Svako me fotografiranje ubija**

Prvo se malo udaljiš, da bi bolje vidio.
Kažeš nekome: hej ti,
zabaci glavu malo više udesno.
Onda svima kažeš da se približe,
da se skupe. Moraju biti zajedno.
Ne toliko blizu, vičeš.
Tako, dobro je, dobro, tako, naređuješ.
Onda opališ: klik!
I, svi su već u vječnosti.

Snack bar, Dolac, 23,20

ti si promatračica i skidaš me
kako nadolijevam polumrak u čamu
i kako ga nepomičan ispijam
naslikan na prozoru koji otkriva pogled
u pust, smrznut, trg.
svaki put kada se otvore vrata, ulaze brojevi
i zbrajaju se, ispočetka, sami od sebe,
svaki put.
tako, kao da sabijamo mrak u mrak,
ulaze u naše brojeve novi brojevi,
a radi se, naime, o geometriji
i o fizici
i o dušama koje se ne daju
i zato me promatraš i pitaš se
tko sam ja i zašto tako nepomično
sjedim naslikan na prozoru
i protiv čega sam, ako sam protiv.

Nepoznatoj ženi

podaj se meni nepoznatom
nepoznata ženo
jednom u životu
i ne očekuj da zaustavim
oblake tamne kad krenu sa sjevera
i ne očekuj
vulkane zgasle da oživim
i čudo da stvorim ni iz čega

naprosto
kao toplom povjetarcu
meni nepoznatom se podaj
i sve je što ti mogu reći: idi
ako ti se ide
ili ostani
kada želiš ostajati

Eksplozija zračenja

nigdje ni početka ni kraja.
u nama ugrađeni Svemir
širi se poput godina,
a mi pokušavamo pratiti zov srca,
slijepo vjerujući
da će tijela naših
biti veća od naših tijela
u budućnosti.
eh.
mi smo ustvari, nemogućnosti
koje se hoće učiniti
i zato naručujem još dva piva.
žalosno ili na sreću,
iznad naših glava meteori sipaju prah
u ptičja gnijezda,
a mi to zapravo i ne vidimo
jer smo zaokupljeni:
tko si ti da ti to samo tako?
a tko si ti da ti to samo tako?

Prva noć

hodio sam po tvojim stopama
u pijesku.
koraci su ti mali
i zato sam išao sporije,
a put je izgledao duži.
kao puž, gotovo kao puž
po ruži crvenoj
po tvojim stopama u pijesku ja sam hodio
pa nas je brzo noć u hodu stigla.
ujutro smo otkrili
da smo ružni, goluždravi ptići
i bilo nam je žao.

Buđenje

Vrtiš moju biografiju u svojoj ženskoj ludosti,
najrađe bi odmah uzela svu pažnju
koju ti trebam davati malo po malo. Budiš me.
Pjevušiš o lijepim danima, jutro je, lakši smo
za snove koje smo odradili.
Budim se.
Tvoji pokreti su tektonski poremećaji, čuđenje u plesu.
Ja sam tvoj.
Podižeš nogu. Jednu pa drugu.
Slijedim te. Tako hodamo.

Plavost

Dubine u nama raskošni su beskraj,
gotovo pa smo ptice.

Ti si sreća koja me u svako doba odvodi u plavo
i zato sam nemir i naslada i zadrhtim.

Zadrhtim svaki put, svaki put kada te dotaknem zadrhtim,
a dubine u nama postanu raskošni beskraj,
postanemo ptice kada zadrhtim.

Druge nam ptice zavide.

Kad kažem ljubav

Kad kažem ljubav u našim rukama cvjetaju uzdasi i svaki tvoj drhtaj upijam kao miris agacije pokraj starog mlina, i svaku tvoju slabost ljubim kao svoju, kad kažem ljubav, u svibnju. Miluješ mi kosu nježnim dirkama što život znače i dobro znaš da volim kada govoriš o cvijeću kao o postanku svijeta i kada se smiješ mojim ludostima i smiješ. Kad kažem ljubav svi anđeli oko nas uče se dobroti i radosti, a mi ih onda, nagi i njima posve slični, ostavljamo u njihovoj začuđenosti. Kad kažem ljubav, odlazimo u ljubav, u svibanj.

Povratak

Kupit ću ti dvije tube uživanja
i razmazati po cijelome tijelu
tako da će ti se zaigranost dizati na svaki moj dodir
kao da te mije maestral u kolovozu.
Pronaći ćemo mjesto gdje ne može doći televizija
i gdje nas ne mogu vrebati paparazzi
ni naši prijatelji-uhode
niti nitko osim ptica.
Zapalit ćemo svijeće za zločeste političare
i za sve koji su nam radili o glavi,
ali nas nisu dovršili,
i za sve harpije i sve harange.
Mi smo veliki, ljubavi,
kada stojimo goli pod golim nebom
i kada se oslikavamo u sazviježđima
koja protječu iznad naših glava
kao rijeke beskraja.
Hej!
A što ti je to između trećega i sedmog rebra
tako milno i mamilno, što ti je to tako eeej...zar i žene imaju moć?
Stvorimo se još jednom iz toga tvoga ženskog,
ponovimo se u ovome kao pasija, kao rosopas
i pokušajmo još jednom, još jednom.
Još jednom.

Ostavi mi sebe u naslijeđe

Može biti to laž plazi
nad našom razjapljenom lakovjernošću.
A opet, istina što je
ako nije sumnja od koje se hranimo danomice.
I tako,
kišu čekaju kukuružišta, netom posijana,
a mi, tijela naravna, tangente,
dodirujemo gusto postavljena stoljeća,
grabimo kradimice,
i prije nego što prodremo u,
odemo,
kao hrast, kao divlji trn.
Pokoljenju treba ostaviti nadu,
govore nam zemaljske stvari,
ali to više nije to
i mi radije, da bi sačuvali vlastitu kožu,
pristajemo na balzamiranje.
A ono je skupo kao sam vrag.

Zagrebačke slike

Gradili smo dobru ljubav kao Dobroga Boga
pa su se zbog naše iskrenosti
rađali anđeli svuda oko nas, sami od sebe.
Kada nas je naš Dobri Bog dodirnuo
(onaj kojega smo sami smislili)
i mi smo, također, dobili krila
i postali mali anđeli iz Mihanovićeve.
Danas, kada se ljudi toga sjete,
bace novčić u Manduševac.

Na koji se još način možemo voljeti

U toliko i toliko tamo gdje i uvijek
iz dana u dan, iz noći u noć,
ne možeš tako, imam i ja svoje o tome, govorimo uglas,
ne čujemo se dovoljno od ljubavi, zato urlamo.

A nešto trebamo, govorimo, gusto nam je,
toliko nas je između.

Hoćemo li izmišljati nova stanja, pitamo se šutke, hoćemo
pa odemo pa se tražimo pa na trenutak pomislimo – netko smo drugi, pomislimo,
pa se vratimo, pa smo postidjeni.

Ne možemo mrdnuti od ljubavi, govorimo, stalno nas gleda.

Sumnje

Kada dođu, dođu mi odasvud
i u svemu su o čemu razmišljam,
a ti si negdje.
kada si ti negdje drugdje
dođu mi, vrijeđaju me
i nagovaraju me protiv tebe
i ne mogu im oteti vatru kojom me pale
niti im mogu prozreti
njihove đavolske namjere.
tek, mahnem rukom po zraku,
eh, uzdahnem i tako otjeram
svoju ljudsku slabost od sebe.
vratim se kući i nadam se
kako ćeš i ti na vrijeme uspjeti.
čekam te kao kad čekamo kolo sreće.
utorkom u sedam.

Crveno

Samo ne petkom kada je mjesec pun strave
koja šuška u šaškama,
ne ostavljaj me sama petkom
kada se bude bunila i zlosutno udara ura o uru,
kad me dozivaju drugovi da ponovno umirem s njima
u ratovima koje nikada nismo dobivali,
ne petkom kada u usamljenima samoća raste i umnožava se,
ne ostavljaj me sama petkom
na rubu sam i padnem li Bog, Otac, Sin
tko me može vratiti meni u moj krik u moj dan u moj oj.
Ne ostavljaj me petkom
kada mjesec zaokruži prozor moga ludila
i kada ga ne mogu ništa, ni pobjeći,
ne, kada je mjesec i petak samoga na rubu ne ostavljaj me
budi tu, dahni me i gledaj – dolazi.

Bijeli zid

stavila si moje ruke na svoje grudi
a svojim si rukama pritisnula moje
na tvojim grudima
i tražila si svojim moj pogled
koji je kroz tebe gledao u prazno.
ponekad nam postane tijesno u nama
i ne možemo se raširiti jedno za drugo,
ali ovo je još gore od posne godine
i gladnih potreba
jer ovo grčevito stiskanje
znači branjenje prostora
koji nam, mislili smo, pripada zauvijek.
bila je noć, mene je bilo strah
gledati u zvijezde,
a u tvoje oči nisam mogao
jer nisam mogao.
možda sam govorio ili šutio,
možda sam otišao ili ostao.
sjećam se samo nečega mutnog
što se točilo u mene,
čašu bez dna.

Vrijeme koje je stiglo

gušteri su bježali sa stijena koje su padale,
provalije su se širile kao nepovjerenje,
a ja sam gorio nad čašama
koje ne nisu gasile.
trošilo se, nestajalo
i bivalo ga je sve manje
u našem nevidljivom satu, a osjećao sam,
nešto se mora razbiti
kao vjetar u oblaku i zato sam i bio tu.
derali su se, umjesto naručene glazbe,
drekavci nekakvi iznad moje glave,
nečija žena mi je sjedila u krilu i pila.
ostao sam jer je bilo besmisleno ustajati
i poći u noć
ili sam ipak ustao i otišao, ne znam,
ali točno se sjećam da sam tada
počeo naglo umirati
i da mi se to tada činilo jako dobrim.

Rastanak

Bog da dast nam svoj mir

gorak, kao ugarak, gorak gorocvijet
i gorko se spustih potom skroz, do vode.
sipak kao pijesak, sveden pa sam sjena,
odvojen od dvoje, otrgnut, odrodih:
u crveno koje prelazi
u zeleno koje odlazi.

Okvir za noćnu sliku

na zidu prema kojem
okrećem glavu kada spavam
uhvaćena je grana munje nad vodom, nad lađom, noću.
spavam sam, tijesno mi je,
već dugo spavam sam
i već dugo mi je tijesno.
kada okrenem glavu prema zidu
na kojemu je uhvaćena grana munje,
sanjam te kako bježiš ili kako bježim
jer to je tako u snu,
nekoj je od nečega strah,
uvijek je nekog od nečega strah.
probudim se, razmišljam o tebi, o sebi,
o našim koracima koji su nas pretrčali
i o našoj slobodi u koju smo se zarobili.
danas ću jesti punjene paprike,
rekao bih ti da te slučajno sretnem. samo to.

Mreža

A ona veselo glagolji mojemu telefonskom broju
o tome da se uskoro udaje,
da se udaje,
udaje.

Ona govori, a ja gledam u igru.
U igru gledam i gramzivo upijam
i pauka i muhu i mrežu
u mrežu gledam, upijam i, uživam.

Ona mi govori. Govori o meni.

Ona govori, a ja gorim
i slušalica se topi u mojoj ruci.

Ona govori, a ja gledam
kako se pauk primiče žrtvi... i ježim se i...
Jer, što ako pauk poraste, a ja se smanjim
i što ako nitko ne pokuca na moja vrata
i što ako nitko ne dobije moj broj
jer mi je linija zauzeta... i što ako...
a ona veselo glagolji o tome da se udaje,
ona govori da se uskoro udaje
o tome da se udaje.